

Gudstjeneste i Lille Lyngby Kirke

den 22. april 2019

Kirkedag: 2. påskedag/A

Tekst: Sl 22,22b-32; ApG 10,34-41; Luk 24,13-35

Salmer:

LL: 229 * 235 * 244 * 245 * 233 * 218

Jeg holder helt vildt meget af beretningen om Emmausvandrerne, som dagens evangelium sådan lidt populært bliver kaldt. Jeg synes, det er en helt fantastisk beretning om Jesus. Og der er for mig to begreber, der får sin fulde udfoldelse i denne beretning: intimitet og kærlighedens omsorg.

Intimiteten – inderligheden – kommer til udtryk bl.a. derved, at vi kommer helt ind i hjerterne på de to disciple. De er virkelig helt ude i tovene. De ved ikke længere, hvad de skal tro eller ikke tro. Jesus døde på korset. Var det sådan, at hele Jesus-historien skulle ende? Og nu er han så alligevel ikke død, eller han er i hvert tilfælde ikke i graven, for han er opstået, er der en eller anden engel, der fortalte til kvinderne. Hele deres tilværelse har virkelig fået en tur i både rutsjebanen og karrusellen. Hvad er op og hvad er ned i alt det her?

Men de drøfter det med hinanden. De åbner sig for hinanden. De deler deres fortvivlelse og magtesløshed og meningsløshed. Det er også en måde at tage hånd om hinanden på. Hvis vi sådan ser på situationen lidt på afstand, så hører vi i dag om to mennesker, der er på vej et eller andet sted hen (vi ved i dag ikke, hvor Emmaus lå), og vi ved heller ikke, hvorfor de går fra Jerusalem. Vi kan gætte; men vi ved det faktisk ikke helt. Men vi ved, at hvad de før troede, har de svært ved at tro, for livet har budt på nogle begivenheder, som de ganske enkelt ikke kan

få til at give mening og sammenhæng. Sådan set, så kan dette være en beretning om rigtig mange mennesker på vej i livet. Sådan set kan det være, at det er beretningen om vejen i livet for os. Vi er på vej, og troens grundlag, indhold eller hvad vi nu skal kalde det, er skredet for os, og vi ved hverken ud eller ind. Det er faktisk ikke så utænkelig en situation.

Det er måske mere utænkeligt, hvad der videre sker. Jesus kommer – i første omgang ugenkendelig – til dem. Hold fast i det: Jesus kommer hen til dem! Måden han spørger til, hvad de drøfter med hinanden, læser jeg sådan, at han lige så godt kunne have sagt: Hvad er I kede af? Hvad er vi kede af, dér på vejen ud et eller andet sted i livet fra et eller andet uden rigtig noget at holde fast i? Rigtig mange af os vil svare: Åh, ikke noget særligt.

Og igen kommer intimiteten og inderligheden ind i billedet. De åbner deres hjerter for ham. De krænger al deres bedrøvelse ud for ham. De giver ord til deres tros fortvivlelse og skuffelse og bristede forventninger. De lader ham se helt ind i deres hjertes dyb. Dermed ikke være sagt, at vi skal åbne vore hjertedyb for enhver, der krydser vores vej. Men jeg er sikker på, at der er nogle situationer, hvor der helt seriøst og velmenende spørges til vores velbefindende, også til vores åndelige velbefindende, og det vil gøre os godt at lukke op i stedet for at være afvisende.

Hvis vi så lige også tænker på, at det jo er Jesus, der er hos dem. Så er det også for mig en reminder om, at det er i orden at lufte sin tvivl, sin fortvivlelse eller hvad der nu rører sig i vort sind, også for Jesus. At åbne sit hjerte for Jesus er ikke forbeholdt dem, der forstår, eller dem, der er klippefaste i deres tro. Det er helt i orden at sige til Jesus, at jeg finder ikke mening i noget af det. Det er helt i orden at sige til Jesus, at jeg

tror, jeg vil så gerne tro; men jeg har så svært ved at tro, for det skete gør, at jeg... Det var sådanne hjerter, Jesus tog sig af på vejen til Emmaus.

Hele denne situation viser os også noget andet om Jesus, som vi ser mange gange i evangelierne, og gang på gang må jeg standse op for det.

Det rammer mig, når vi læser om Jesu vej til Jerusalem, til påsken. Han pointerer for disciplene, at nu skal værket fuldføres. Nu skal dét ske, som Gud vil skal ske for hele verden. Målet er sat, de begiver sig på vej, der er ingen vej tilbage nu. Og så stander hele optøget op, fordi Jesus standser op og tager sig af en blind tigger. Og nu her på vejen til Emmaus. Jesus er opstået. Det er en begivenhed med betydning for alle mennesker. Det er en verdensomspændende begivenhed, selv om omverden ikke har opdaget det endnu på dette tidspunkt. Men så handler det da også bare om at få det proklameret, forkyndt. Men Jesus standser op ved to fortvivlede disciple, som burde have vidst bedre, men altså ikke gør det. Jesus giver sig tid til den enkelte. Jeg er sikker på, at om så hele verden stod i brand, og Jesus havde den eneste vandslange, der var, så ville han standse op hos den enkelte. Han kan ganske enkelt ikke gå forbi os.

Vi må aldrig skamme os for at lukke vore hjerter op for Jesus. Det er ham aldrig ubelejligt.

Og så kommer kronen på inderligheden. Han tager hånd om dem. Han åbner skrifterne for dem ved at fortælle, hvordan skrifterne et for et peger på ham og det, som er sket. Og skridt for skridt leder han dem hen ad den vej, hvor de kan se, at han er opfyldelsen af skrifterne, og at dette var Kristi vej ind til sin herlighed. Og først da de sidder om aftensbordet, og han

velsigner brødet og giver dem det, åbnes deres øjne, og de genkender ham. Og det går op for dem, hvad der skete, da han talte til dem og åbnede skrifterne: deres hjerter brændte i dem.

Jesus vidste, hvad de trængte til at høre, og det gav han dem. Jesus tog hånd om dem, også i deres uforstandighed og tungnemme tro. Da jeg gik i folkeskolen havde jeg en klasselærer fra 2-9. kl. Han elskede os børn. Og vi ham. Han sagde altid, at hvis eleverne ikke forstod, hvad læreren sagde, så var det som regel lærerens skyld, og denne måtte så prøve at forklare sagen på en anden måde. Jeg fornemmer samme pædagogik hos Jesus. Selv om Jesus konstaterer, at det åbenbart trænger langsomt ind, så afviser han dem ikke. Han opgiver dem ikke. Han tager hånd om dem.

Det er kærlig omsorg og inderlighed mellem to parter, der vil hinanden. Sådan vil Jesus os. Sådan vil Jesus os stadig, fordi han lever, han er opstanden.

Samtidig lærer vi også, at når vi tvivler eller fortvivles, så kan vi faktisk også møde den opstandne i skrifterne. Vi kan møde Jesus i Bibelen. Vi kan læse Bibelens ord og fortællinger som ord og fortællinger til os om Jesus. Bibelens ord er aldrig bare ord, som blev sagt engang. Det er også ord, som siges. Siges til os.

Derfor skal vi som kirke også række Bibelens ord videre til hinanden, fordi vi derved rækker Kristus videre til mennesker. Vi skal gå hinanden i møde også på troens vej og åbne skrifterne for hinanden, således at hjerter kan komme til at brænde. Vi skal vise, hvad vi selv finder: Kristi kærlige omsorg og inderlighed til os. Vi skal vise, at sådan ikke bare var Jesus, da han gik på jord; men sådan er Jesus, fordi han er levende, opstået.

Det var også, hvad disciplene fortalte, da de brød op og vendte tilbage til Jerusalem, til de andre. Lad os gå med dem og fortælle, at vi har mødt den opstandne.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.